

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**De Honore, Dignis Vel Indignis, Jvste Vel Inivste, Deo
Semper Jvstissimo, Dato, Negato, Violato**

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1650

§. 7. Mirißimum odium honoris Sanctæ cuiusdam.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48689](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48689)

tera, quorum domini sumus) tamen ea prodigalitate, ius alterius, (ac ne communitatis quidem) non violatur, nisi quando quis famam suam, vel honorem speciali vinculo alijs obstrictam habet; ita vt, cum honore ipsius & fama, honor quoque & fama communitatis implicetur. Talis enim contra iustitiam, famam suam negligit; non quia famam aut honorem suum, quorum erat dominus, negligit; sed quia alienam famam suæ innexam, & ius ad alienum honorem cum suo coniunctum iniuria affecit. Quo pacto cauendum est Religiosis, ne in Religionis suæ, & Clericis, ne in Ecclesiæ præiudicium famam suam profligent, faciantque *nomen Dei blasphemari inter gentes.* Quod periculum abfuit in Ambrosio, in S. Francisco, & alijs Sanctis, qui circumspèctè aliquid fecerunt, vt se, non Ordinem, aut Ecclesiam contemptibiles facerent. Quamuis nec Deus permisit, vt ex eorum submissione, aliqua in Sanctos nota redundaret. Enimverò ea ipsa nota, postquam vnde orta scripta sunt, in magnam gloriam cessit.

§. VII.

Mirissimum odium honoris Sanctæ cuiusdam.

Hh 3

Quis

Quis Simeonem Salum, quis Iacoponum non laudat, qui se stultos finxerunt, ut con-temnerentur? Enimuerò talia dixerunt, vel etiam fecerunt, ut possent, plus quàm fatui haberi. Nimirum, *quæ stulta sunt mundi elegit Deus, ut confundat sapientes.* Omittam Simeonis Sali sales, neque repetam Iacoponi lepôres, obuia sunt hæc; illud mirabile est, & meritò omnes ad sui contemptû pro-uocat, quod *narravit S. Basilus episcopus dicens: Fuit in quodam monasterio feminarum, virgo quedam, quæ stultam esse ac demonem habere se simulabat: quæ usq; ad eò ab omnibus alijs pro errore habebatur, ita ut nec cibum quidem cum eâ caperent. Talem siquidem elegerat vitam, ut à coquina numquam recedens, totius illic ministerij impleret officium: & erat secundùm vulgare prouerbium, vniuersa domus spongia, impletum à se rebus probans, quod sanctis libris scriptum legimus: Siquis, inquit, ex vobis putat se esse sapientem in hoc mundo, sit stultus, ut sapiens fiat. Hæc igitur inuolutum pannus habens caput, ita quoque in omnibus seruebat; cetera autem virgines tonsa cucullis cooperiuntur. Nulla aliquando potuit hanc de quadringentis virginibus videre manducantem, numquam per omne auum suum sedit ad mensam.*

1. Cor. 1.
27.

Palladius
cap. 41. &
42.

Heribert.
Rosveid.
lib. 5. de
Vitis P.
libell. 18.
n. 19.

sam. A nullâ vel modicam partem panis accepit, micas tantum detergens ipsarum mensarum, & abluens ollas, his solis alimonys contenta vivebat. Nulli umquam fecit iniuriam: nulla ipsius murmur audiuit: nulli aut parum, aut satis locuta est umquam. Et certè cum ab omnibus caderetur, cum omnium odio viveret, maledicta omnium sustineret, sancto Pyoterio, cui hoc vocabulum erat, probatissimo viro, semperq; in deserto viventi astitit angelus Domini quadam die sedenti in loco Porphyrite, affatusq; est his verbis: * Cur, inquit, grande aliquid esse te credis, ut sanctus & in huiusmodi degens loco? Vis videre mulierem te sanctiorem? Vade ad Tabennesiotarum monasterium feminarum, & unam ex ipsis illic inuenies habentem in capite coronam, ipsamq; cognosce te esse meliorem. Qua dum contra tantum populum sola diebus ac noctibus pugnat, cor ipsius a L. numquã recessit, tu autem vno in loco residens, neque quòquam aliquando progrediens, per omnes vrbes animo & cogitatione vagaris. Statimq; ad supradictum monasterium venit, & magistros fratrum rogauit, ut introducerent eum ad habitaculum feminarum. Quem mox illi, ut virum non solum vitâ gloriosum, verum etiam & proeclioris atatis, cum fiducia grandi intro-

Hb †

duci

duci fecerunt. Ingressus autem, omnes sorores desideravit inspicere: inter quas solam, propter quam venerat, non videbat. Ait autem ad postremum: Omnes, inquit, mihi adducite, deesse mihi videtur aliqua. Dicunt: Vnam, inquit, stultam habemus intrinsecus in coquina. Sic enim eas, quae à demone vexantur, appellant. At ille; Exhibete, inquit, ad me ipsam quoque, ut eam videam. Quo audito, supra memoratam vocare coeperunt. Quae cum nollet audire, sentiens, ut credo, aliquid aut fortassis hoc ipsum diuinam reuelatione cognoscent, dicunt ei: Sanctus Pyoterius te videre desiderat, erat enim vir fame ac nominis grandis. Cumque ad eum fuisset exhibita, vidissetque pannum frontem ipsius inuolutam, proiecit se ad pedes ipsius dicens: Benedic me, inquit. Quod rursus ad illius pedes tunc & ipsa fecit, ac dixit: Tu me benedic, Domine. Omnes sorores obstupuerunt simul, dicentes: Noli, abba, talem iniuriam sustinere; fatua est enim ista, quam cernis. Et Sanctus Pyoterius hoc ipsis omnibus ait: Vos, inquit, estis fatuae; nam hac & vestra & mea est Amma. Hoc enim in eam vocant illi feminas spirituales, & deprecor, Deum, ait, ut dignum ipsam in die iudicij merear inueniri. Quo audito, omnes simul ad pedes ipsius prociderunt, sin-

gula varia ei peccata propria confitentes. Alia enim abluens sordes catini supra eam se fudisse dicebat: alia verò colaphis eam à se verberatam sæpè memorabat: alia nares ipsius sinapi impletas à se esse deflebat: cetera quoque diuersas referebant se ei iniurias irrogasse. Pro quibus omnibus Sanctus ille fuis Deo precibus egressus est. Post paucos autem dies non ferens illa tantam sui gloriam, tantoq; se nolens sororum honore cumulari, grauariq; se credens excusationibus singularum, egressa est de monasterio illo occultè, & quò ierit, in quem se miserit locum, vel quo sine defecerit, ad nullius potuit notitiam peruenire.

S. VIII.

Humilitatem esse causam exaltionis, docetur exemplo eius, qui ob acum Abbas factus est.

Nimirum honore digni, dum honorem fugiunt ipsa humilitate honorem ornant, quemadmodum alij fastu ac superbia dedecorant dignitatem. Appositè S. Bernardus, Bern. serm. 34. in Cantic. *Humilitas, inquit, in honore, honor est ipsius honoris, & dignitas dignitatis. Omnis dignitas ipsa dignitatis nomine indigna est, si humilia dedignatur. Si egregius es, esto tamen de grege: si omnibus præes, non dedigneris subesse. Sagittã quò altiùs volumus in cælum iaculari, eò*